

[Waldorff]

at man kun er halvdød, når man har forladt arbejdsmarkedet, nemlig hvis man ryger ned på de lavere satser. Det er faktisk det, man har tilbudt folk med denne efterlønsordning. Da vi sagde, det samtidig var nødvendigt, undlod vi at stemme til det, og det er netop udtryk for både forståelse og kritik af det, man rent faktisk foreslog.

Det, som arbejdsministeren kunne have spurgt om, var, hvor reel denne selvfinansiering er – og nu er det en anden synsvinkel end den radikale, jeg anlægger. For man kan ikke tale om en ordning, der er selvfinansierende, og hvor arbejdsgiverne altså skulle betale deres tredjedel af den ændring, der er tale om her, når man samtidig siger: vi sørger for, at arbejdsgiverne ikke kommer til at betale deres del af udgifterne. Det er det, det handler om.

Jeg har ikke spor kvababbelse med hensyn til at finansiere forbedringer, f. eks. fjernelse af den laveste sats. Men det skal arbejdsgiverne betale; det er dem, der skal finansiere det. Det kan godt være, det koster en halv milliard kroner. Ja men så må arbejdsgiverne betale den halve milliard. Det har jeg lige så lidt kvababbelse over, som arbejdsministeren og hans parti og hans regering har over at pålægge arbejderne udgifterne den ene gang efter den anden.

Her sker det igen: arbejderne bliver pålagt udgifter til efterlønsordningen, medens arbejdsgiverne får pengene tilbage. Og hvordan får de dem tilbage? Ved at staten betaler. Hvem betaler staten? Ja, det gør arbejderne igen. Det er lønmodtagerne, ikke virksomhederne, der betaler skatten; selskabsskatten udgør en forsvindende del af de samlede skatter. Det er altså endnu en gang tilbage til lønarbejderne; de skal betale ikke bare medlemmernes andel direkte, de skal også betale det, som arbejdsgiverne skulle have betalt, hvis man skulle tage den balance alvorligt, som socialdemokratiet har talt om.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Jeg er nødt til at sige til hr. Lawaetz, at forslagets virkninger på erhvervslivets omkostninger er, som jeg sagde det før, 380 kr. om året pr. arbejdsplads. Det tal fremkommer meget enkelt ved, at man tager 1 ¼ gange den aktuelle dagpengesats, som er 303 kr. Hr. Lawaetz vil selvfølgelig sige, at de 380 kr. er et tilnærmet tal, men det er inden for

en usikkerhed af 2,50 kr. til hver side, så det er altså meget tæt på. Det er 380 kr. og ikke 2.000 kr., som det bliver hævdet. Lønmodtageres betaling for dette her – altså den enorme belastning af lønmodtagerne – er 150 kr. om året. Det er en tier mere om måneden til finansiering af de mange titusinder af lønmodtagere og selvstændige, der har benyttet sig af muligheden for at gå på efterløn.

Hr. Niels Helveg Petersen sagde, at regeringen tog den del af et forlig, den kunne bruge, og undlod at tage den del af et forlig, den ikke kunne bruge. Dertil vil jeg sige, at jeg ikke har påberåbt mig et forlig. Jeg har ikke sagt, at centrum-demokraterne, de radikale og kristeligt folkeparti er forpligtede til at stemme for dette forslag. Alle ved, at dette forslag skulle have været til behandling, den dag man på foranledning af en dagsorden fra hr. Niels Helveg Petersen fremkaldte regeringens fald. Man ved også, at der var en lang række andre forslag til afstemning den dag, som i hvert fald et af partierne ikke vil vedstå i dag, vedrørende skatter og afgifter.

Jeg stiller altså ikke store krav til mine medmennesker og siger, at de er bundet op på denne her aftale, for de er ikke bundet op på denne her aftale. Men – og det vil jeg gerne gentage også over for hr. Niels Helveg Petersen – regeringen er for sit vedkommende parat til at tage udgangspunkt i den drøftelse, der forelå dengang, og det mener jeg er positivt. Men da vi samtidig – og dér ved jeg at jeg er enig med hr. Niels Helveg Petersen – har et stort problem med fremskaffelse af lære- og praktikpladser, som under den ene eller den anden form vil involvere erhvervslivet og offentlige udgifter i en eller anden kombination, ville det dog være kreativt, hvis man sagde: her er der altså nogle penge på et budget, hvor det i øvrigt er svært at finde penge, og så kunne man måske tænke lidt kreativt sammen. Forligsteksten gik i sin tid ud på, at vi vedtog forhøjelsen, for at den kunne komme til at træde i kraft, og samtidig sagde vi, at de, der indgik aftalen, skulle være enige om anvendelsen af beløbet. Noget tilsvarende vil jeg meget gerne lægge op til med de nye folk, vi nu håber at indgå aftaler med, altså at vi er enige om anvendelsen af beløbet, inden man stemmer om det.

Hermed sluttede forhandlingen.